

myndigelse til at godkende og ratificere sådanne ændringer. Det er imidlertid forudsat, at Justitsministeriet orienterer Folketingets Retsudvalg, inden Danmark indgår en aftale med et land uden for EU (og Norden) om gensidig udlevering af egne statsborgere til strafforfølgning, jf. herved pkt. 4.4. i de almindelige bemærkninger til forslag til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven, lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, våbenloven, udleveringsloven samt lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige (Gennemførelse af FN-konventionen til bekæmpelse af finansiering af terrorisme, gennemførelse af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 (2001) samt øvrige initiativer til bekæmpelse af terrorisme mv.) (lovforslag nr. L 35 fremsat den 13. december 2001, jf. nu lov nr. 378 af 6. juni 2002) (Folketingstidende 2001-2002, tillæg A, s. 808 ff.).

Endvidere kan justitsministeren efter § 2, stk. 3, i en konkret sag beslutte, at der skal ske udlevering af en dansk statsborger til en stat, som ikke er medlem af EU, selv om den pågældende stat ikke har indgået en gensidig overenskomst med Danmark om udlevering af egne statsborgere. Efter bestemmelsen er det en forudsætning for en sådan udlevering, at betingelserne i § 2, stk. 2, jf. stk. 1, er opfyldt, og at særlige hensyn til retshåndhævelsen i øvrigt taler derfor.

Ved vurderingen af, om en dansk statsborger skal udleveres i medfør af § 2, stk. 3, skal der – i modsætning til, hvad der gælder for udlevering til andre EU-lande eller lande, med hvilke der er indgået en gensidig udleveringsoverenskomst – foretages en konkret vurdering af mulighederne for og det hensigtsmæssige i at gennemføre en straffesag mod den pågældende i Danmark frem for at udlevere den pågældende til strafforfølgning i udlandet.

Det har hidtil været Justitsministeriets opfattelse, at der ved udlevering af danske statsborgere til udlandet bør være mulighed for at stille vilkår om, at afsoning af en eventuelt idømt frihedsstraf mv. foregår i Danmark. Justitsministeriet har på denne baggrund folkeretligt taget forbehold om, at udlevering af en dansk statsborger både til andre EU-lande og til lande uden for EU (og Norden) kan betinges af, at den pågældende overføres til strafafsoning i Danmark.

2.3.2. Udlevering af udlændinge (personer uden dansk statsborgerskab)

Efter § 2 a, 1. pkt., kan der ske udlevering af en udlænding til strafforfølgning eller til fuldbyrdelse af en dom i en medlemsstat i EU, hvis den handling, for hvilken den pågældende søges udleveret, efter dansk

ret ville kunne straffes med fængsel i mindst 6 måneder.

Udlevering af en udlænding til stater uden for EU (og Norden) kan, jf. § 2 a, 2. pkt., kun ske, hvis handlingen efter dansk ret kan straffes med fængsel i mindst 1 år. Hvis handlingen efter dansk ret kun kan medføre kortere fængselsstraf, kan udlevering dog ske, hvis der er indgået overenskomst herom med den pågældende stat, jf. § 2 a, 3. pkt.

2.3.3. Andre betingelser

Udleveringslovens §§ 3-10 a indeholder en række bestemmelser, der fastsætter de øvrige betingelser for udlevering. De fleste af disse bestemmelser gælder både med hensyn til udlevering af danske statsborgere og udlændinge, og uanset om udlevering sker til en EU-medlemsstat eller til stater uden for EU.

Efter § 3, stk. 1, kan udlevering til strafforfølgning i en anden stat kun ske, hvis der i den fremmede stat er truffet beslutning om, at den, som søges udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling. Udlevering til fuldbyrdelse af en dom kan, medmindre andet er fastsat ved overenskomst med den pågældende stat, kun ske, hvis dommen lyder på fængsel i mindst 4 måneder, eller den dømte i henhold til dommen eller en beslutning, der er truffet med hjemmel i dommen, skal anbringes i anstalt, og opholdet her kan blive af 4 måneders varighed, jf. § 3, stk. 2.

Efter § 3, stk. 3, kan udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse finde sted for flere strafbare forhold, selv om betingelserne i § 2, § 2 a og § 3, stk. 1 og 2, kun er opfyldt med hensyn til ét af forholdene. Det indebærer, at der kan ske udlevering på grundlag af en anmodning om udlevering, som ud over at omfatte et eller flere forhold, der opfylder betingelserne i §§ 2, 2 a og § 3, stk. 1 og 2, også omfatter forhold, der efter dansk ret ikke er strafbare.

Hvis det på grund af særlige omstændigheder må antages, at sigtelsen eller dommen vedrørende en handling, for hvilken der søges udlevering, savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag, må udlevering for handlingen ikke finde sted, jf. udleveringslovens § 3, stk. 4.

Denne bestemmelse skal ses i lyste af, at Danmark i forbindelse med ratifikationen af den europæiske konvention fra 1957 om udlevering af lovovertrædere, jf. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963 (Lovtidende C, s. 219-242) har afgivet en erklæring om, at danske myndigheder, når særlige omstændigheder skønnes at gøre det påkrævet, kan anmode det land, der fremsætter en anmodning om udlevering, om at tilvejebringe bevismateriale, der sandsynliggør, at den